

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 8. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 28. junija 1906.

Štev. 26.

 Današnja številka obsega 6 strani.

 Slovinci! Zakurite na večer 4. julija v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov.

Poziv!

Pol leta je zopet poteklo. Zato pa znova vabimo na naročbo „Mir-a“, proseč zlasti one rojake, ki so list naročili le za pol leta ali so z naročnino še na dolgu, da jo čim prej ponové, oziroma poravnajo. S plačilom zaostale celoletne naročnike pa prosimo, da se spomnijo svoje dolžnosti in nam naročnino pošljejo.

Ob tej priliki tudi prosimo in pozivljamo svoje prijatelje, da delujejo za vsestransko razširjanje našega lista ter mu skušajo pridobiti čim več novih naročnikov. Od vseh strani se vsiljujejo našemu slovenskemu ljudstvu lažnivi nauki, slaba načela, ki ga od-tujujejo njega svetinjam: veri katoliški in slovenski narodnosti! Naloga vseh dobro-mislečih je in mora biti, da se temu pogub-ljivemu toku ustavijo z vsemi močmi. To se pa godi zlasti z vsestranskim razširjanjem dobrega časopisja.

Torej znova na delo, — podpi-rajte in razširjajte „Mir“!

Upravništvo „Mira“.

„Narodni kolek“ na Koroškem.

„Narodni kolek“ je postal danes zunanje znamenje vzajemnosti vseh zavednih rodoljubov. Na prvi pogled se že spozna, odkod izvira pismo; če dobim v roke kolekovano pošiljatev, pismo, dopisnico itd., vem takoj, da imam govoriti z od-ločnim rodoljubom. Nobenega pisma, nobene do-

pisnice, sploh nobenega spisa zaveden Slovenec ne pošlje čez prag svoje hiše brez narodnega koleka. Ni lepšega pečata na pismu, kakor je ravno narodni kolek družbe sv. Cirila in Metoda zavoljo njegovega velikega pomena in blagega namena. „Mal položi dar, domu na oltar,“ s temi besedami stopa naša šolska družba pred vsakega Slovenca in prosi pomoči — zakaj in za koga? — ne zase, ampak za rešitev slovenske mladine, katero hoče zloben narodni nasprotnik na vsak način iztrgati nam iz rok. „Mal položi dar, domu na oltar!“ Ali se upa kdo odreči Ciril-Metodovi družbi tako prisrčno prošnjo? Ne, ni-kakor ne! Narodni kolek pa je isto sredstvo, s katerim tej družbeni prošnji najlažje ustrezemo.

Bodimo napredni in ne zaostanimo za na-šimi nemškimi nasprotniki, ki nas glede porabe narodnega (Nemci seveda nemškega) koleka mar-sikdaj osramotijo. Neki nemškonacionalni sodar v Ljubljani ima na pr. na vseh svojih posetnicah (vizitnicah) nemško-nacionalne koleke po 2 vin. Nemci prilepljajo koleke v korist „šulferajnu“ in „südmarki“ na pobotnice, račune, posetnice, pisma, razglednice, dopisnice itd. Ali pri nas kaj takega ni mogoče? Več nemških občin na Koroškem je sklenilo, da se kolekujejo vsi narodni spisi, ki gredo čez občinski prag, z nemškim narodnim kolekom. Družba sv. Cirila in Metoda gotovo ni manj vredna podpore tudi s kolekom, kakor naša nasprotna društva. Vse svoje narodne spise ko-lekujejo z narodnim kolekom družbe sv. Cirila in Metoda vsled sejnih sklepov, kolikor je znano, doslej samo sledeče slovenske občine: 1. Na Kranjskem: Vič pri Ljubljani, Kog pri Središču, Kropa na Gorenjskem, Srednjava pri Bohinju in Kotina pri Ljubljani; pred kratkim pa se je od-ločila za ta domoljubni sklep tudi mestna občina Ljubljana. 2. Na Štajarskem doslej menda edina občina Dol pri Hrastniku, in 3. na Koroškem: —?!! Hranilnica in posojilnica v Velikovcu, občin pa — nobena! Ali res nimamo občin na Koroškem, ki bi bile v toliko zavednih slovenskih rokah, da bi mogle slediti ravno omenjenim vzor-nim občinam na Kranjskem in Štajarskem? Ve-lecenjeni gospodje župani in občinski odborniki, vzbudite se enkrat; lepe besede dandanes ne po-magajo veliko, dejanje velja! Lepo število imamo hranilnic in posojilnic na Koroškem; tudi te prosimo, da bi sledile vse od kraja velikovski hranilnici.

Kaj je s kolekom v zasebnem življenju? Če pogledamo 10 pisem in dopisnic došlih iz sloven-skih rok, vidimo, da je narodni kolek natisnjen morebiti na dveh ali treh. Prvi izgovor, da ko-leka ni na pismu, je: Imam kolek, ga pa vselej pozabim prilepiti; drugi ga ni imel pri rokah; tretji meni, da ne ve, kje se dobi, drugače bi ga že kupil in rabil; četrti ne ve, kako in zakaj bi se kolek mogel porabiti, peti že naravnost izjavi, da sploh nima navade, da bi rabil narodni kolek!! Rojaki, kam bomo zašli s takšno brez-brižnostjo? Ciril-Metodova družba nam vzdr-žuje šolo v Št. Rupertu pri Velikovcu; prevzela bo gotovo tudi šentjakobsko šolo v Rožnu; jako potrebni bi bili družbeni otroški vrtci v Borovljah in Železni Kapli, kjer jih hoče zidati nemški „šul-ferajn“, da tako ponemči otroke že, predno bodo začeli hoditi v ljudsko šolo. Posebno družbeni otroški vrtci bi bili še marsikje na Koroškem nujno potrebni, ker jih bodo drugače zidali Nemci za ponemčevanje slovenskih otrok. Tako se želi in zahteva od družbe sv. Cirila in Metoda na eni strani vse mogoče in nemogoče, na drugi strani se ji pa odreka še ta potrebna podpora z narod-nim kolekom.

Za nas Korošce je narodni kolek pa še po-sebne važnosti. Družba sv. Cirila in Metoda stavi namreč veliko upanje na zavod „Učiteljski dom“ v Celovcu. Skrbimo, da dobimo dobre, versko-narodne šole, ta klic se sliši že skoro pri vsakem zborovanju. To se lahko izreče, ali težko doseže pri današnjih šolskih razmerah. Šole dobivamo dandanes na dvojni način: Ali jih nam da država, ali pa si jih ustanovimo sami. Od vlade usta-novljene „utrakvistične“ šole, kakoršne imamo Slovenci na Koroškem, nam ne zadostujejo; one nam naravnost škodujejo, ker ponemčujejo naše otroke, ki so kri naše krvi. Torej ustano-vimo si lastne narodne šole, praviyo zopet odlični rodoljubi. Da, prav tako. Sola v Št. Rupertu pri Velikovcu nam je živa priča velikanske vred-nosti take šole; ona deluje že več let z najbolj-šim uspehom. Sedaj se nabira po vsem Sloven-skem za šentjakobsko šolo, ki je nujno potrebna; brez nje bi bila vsa Rožna dolina v največji ne-varnosti. Ali vse to stane ogromne svote de-narja. Pomislimo, koliko stane zidanje in uprava take šole; potem se mora taka šola leto za letom vzdrževati samo z narodnim davkom, ki znaša za vsako narodno šolo par tisočakov. To je veliko,

Podlistek.

Pod belo suknjo.

Par žalostnih in veselih iz vojaškega življenja — napisal Josip Bekš.

(Dalje.)

6. Hude sanje. Prestala nevarnost. „Buri“.

„Verda!“
„Frajtar.“ In vrata so se škripaje odprla, v vežo pa je stopilo par »urlavbarjev«, med njimi tudi Smoležev.

„O Lukec, kaj imaš službo?“
„Kakor vidiš.“

Odgovor je bil kratek, in v svitu brleče vežne svetiljke je bil Lukčev pogled škodoželjen. Iz stražnice je prišel korporal-poveljnik, Miha mu je stisnil v roko viržinko, kar so po-novili i ostali njegovi spremljevalci.

Šega in navada je bila taka, in »urlavbarji« so ji ostali zvesti. S hruščem in ropotom so od-šli po stopnicah, vsak v svoj oddelek, kjer so jih pričakovali tovariši z vprašanji in najnovejšimi novicami, ki so se dogodile zadnji čas pri stotnji.

„Pravijo, da bo naš stotnik prestavljen.“
„Lajtnant je že tri dni marod.“
„Frajtar Ožbalt ima dvanajst »veršerftenga«, ker je izostal.“

Tak je navadno pogovor tisto noč, ko se vrnejo fantje z doma. Da igrajo kolač in klo-base pri tem svojo ulogo, ni treba posebej po-udarjati.

In če bi bilo treba ob treh zjutraj, vsak je željan novic z domače zemlje, ki so za vojaka v tujini tako drage in redke.

Miha je bil bolj redkobeseden; nekaj je k temu pripomogla utrujenost od dolge vožnje, ne-kaj pa tudi — slutnja, ki si je ni znal razlagati. Zato je kmalu legel na sicer trdo, a že priljub-ljeno ležišče in glasno smrčanje je kmalu pri-čalo, da ga je že objelo trdo spanje.

Velike, lepo zasukane črne brke je imel Lukec, pod vratom na vsaki strani tri zvezde. Njegov glas je bil močan, in povelja, ki jih je delil, so se izpolnjevala do pičice.

„Nider — auf, nider — auf, ibt! Ti že pomagam, kastrola od Smoleža, se ti ne po-ljubi, kaj.“

In Smolež je padal in vstajal pred njim, kakor da ga ima privezanega. Telečjak ga je težil, kakor bi mu ga kdo napolnil s svincem, znoj mu je lil čez oči, in če si je otrl potno čelo z roko, je videl, da je krvava —

In pri Lenici je bil. Tisti fant, ki ga je doma Lenica pri plesu tako na kratko odpravila, je prišel izza klanca in vrgel veliko bombo čisto v njuno bližino. Razletela se je na drobne kosce; Leničin obraz je bil naenkrat razcefran. Živela je še, menda še nikake bolečine ni občutila, ker so gledale nepoškodovane oči prijazno, kakor prej. Miha pa je vstal in skočil za njim. Čutil je, kako težko teče, kot bi imel zvezane noge, a dohitel ga je vendar-le in potegnil bajonet. Za-bodel ga je prav v srce. Miha je videl, kako je brizgnila kri — a tisti trenotek je spoznal v njem Leničinega očeta. — —

Treskalo je, Miha pa se ni bal. Kakor toča so žvižgale kroglice vsenaokolu, a on je že več-krat ranjen vkljub temu pridiral s svojim »švar-mom« v sovražnikove vrste. Ozrl se je za tre-notek — nikogar za njim; zapustili so ga, le od daleč je čul krohot. S puškinim kopitom ga je ravnokar telebil neki Plementezar, in Miha se je zvrnil vznak —

„Nisem mislil, tako nerodno je bila postav-ljena, da mi je zdrknila — pa saj te menda ni-sem preveč udaril, kaj?“

Miha je odprl oči, kakor bi sam sebi ne verjel, si jih je zmencal in globoko vzdihnil, — ko je videl, da se je trkljala kositrna skleda, ki je padla ravnokar s police na njegovo glavo, po-tleh.

„O, da le ni bilo kaj hujšega; take sanje, vrag vedi, kaj pomenijo.“

Miha je svoje sanje zamolčal, ker ni hotel, da bi se mu drugi posmehovali.

Na mizi se je kadila črna kava, in črez pol ure je korakala stotinja na svojo »njivo« — »sekcirplac«.

* * *

Preljubi Miha!

Predno denem to malo pero v svojo desno roko, Te tisočkrat pozdravim črez hribe in do-line. In v mojem srcu tako zapisano stoji, da si moj ljubček samo ti. —

Pa solze mi morajo zaliti oči, ko Ti moram zapisati, da bo žandarmerija dala pisanje tako naprej, kakor da si Ti rabil takrat v gostilni, ko ste se fantje sporekli, orožje. Ako pride kakšno vprašanje, me daj za pričo; videla sem,

 Spominjajte se Ciril-Metodove družbe!

če pomislimo, da smo prisiljeni zraven vzdrževati še nasprotno šolo. Nazadnje pa zadostuje narodna šola pri vsej svoji potrebi in koristi vendar le enemu gotovemu okraju. Iz daljnih krajev more k večjemu le kak premožnejši posameznik poslati svojega otroka v narodno šolo. Šola v Št. Jakobu nam je neizogibno potrebna. Potrebovali bi še takšne šole: Eno v Zilski dolini in eno v Podjurski dolini. Ali kdo jih bo zidal, kdo vzdrževal? Mi tega ne premoremo in tudi od Ciril-Metodove družbe kaj takega ne moremo zahtevati. Za slučaj, da bi jih tudi dobili, bi stalo tem štirim narodnim, močnim trdnjavam precej nad 100 nemškutarskih trdnjav nasproti, katerih se ne obranimo. Torej narodnih šol nimamo dovolj in jih tudi zastoj dovolj pričakujemo, državne šole pa imamo, da, celo obraniti se jih ne moremo. Skusimo torej to izboljšati, kar imamo in česar se iznebiti ne moremo. Da je šola slaba, da šola ne ustreza potrebam ljudstva, ki jo vzdržuje, je vzrok ali šolski zistem, to je šolska uravnava in postava, ali pa učitelj, ki v šoli poučuje, ali pa oboje skupaj. Če pogledamo na naših „dvojezičnih“ šolah šolski zistem, moramo reči, da je malo vreden in slab, če pa pogledamo v narodnem oziru naše učitelje na teh šolah, moramo pa primorani reči, da so z malimi izjemami še slabši. Šolske postave? Slabe so, to je res; a najslabše še niso. Šolska postava zahteva, da se mora poučevati otroke na naših „dvojezičnih“ šolah v prvem šolskem letu popolnoma slovensko, v drugem šolskem letu večinoma slovensko, v vseh poznejših šolskih letih se pa mora slovenščina poučevati vsaj po tri ure na teden. Slovenskega pouka se morajo udeležiti na dvojezičnih šolah vsi otroci, ako jih starši niso oprostili slovenščine. Tako pravi postava na papirju; ali kako se dela v resnici? — Zistem, postava torej ni ravno ugodna, a najslabša še tudi ni, če bi se le natančno izvrševala. Le malo, malo pravic daje slovenščini, a da se še ta trohica pravic ne uporabi, so na posameznih šolah krivi nemčurski učitelji. Recimo, da bi bilo nam kedaj mogoče, tudi brez učiteljstva in proti volji učiteljstva izboljšati šolski zistem, popraviti šolske postave v korist slovenskemu jeziku, — kar je pa jako dvomljivo, skoraj neverjetno —, bomo zastoj pričakovali, da bi se nemško-nacionalni učitelji tudi posluževali danih ugodnosti v prid slovenščini. Kakor sedaj prezirajo majhno trohico nam danih pravic, bi jih prezirali pozneje pač več; kakšne zamere od višje strani bi se jim ne bilo treba toliko bati, upravičenim zahtevam ljudstva bi se pa posmehovali, kakor sedaj in v šoli ponemčevali mirno naprej. Jih bomo že prisilili, učitelja bomo primorali, ugovarja zopet kdo drugi. Dobro, a predstavljamo si učitelja, ki poučuje slovenščino le prisiljen, primoran. Da bi se otroci kaj naučili, ni potreba, saj g. nadzornik ne razume slovensko, in če razume, mu je pa tudi prav, če se učitelj ne ukvarja preveč s slovenščino. Če učitelju samemu mrzi slovenščina, če učitelj sam nima nobenega veselja za slovenski pouk, ga bo znal že tako uravnati, da se bo otrokom slovenska ura najbolj pristudila, da jim bo postal slovenski pouk naravnost zopern; zgubili bodo tudi otroci veselje do slovenskega po-

uka. Kako naj bi ogrel nemčurski učitelj otroška srca z ljubeznijo do slovenskega jezika, če je sam mrzel kot led?

Dragi rojaki, če hočemo izboljšati naše šolske razmere, moramo začeti pri učiteljih, pri mladem naraščanju učiteljskega stanu, pri učiteljskih. To doseči je ravno namen društva „Učiteljski dom“. Potrebujemo mož, učiteljev, ki se bodo upali brez strahu nastopiti v šoli za pravico, slovenskemu jeziku zajamčeno po postavi; potrebujemo zanesljivih in značajnih mož-učiteljev, ki bodo šli rama ob rami s slovenskim ljudstvom za izboljšanje naših neznosnih šolskih razmer. Dobro misleč, slovensko-naroden učitelj bo znal tudi po sedanji postavi slovenščini zagotovljene pravice in ugodnosti dobro porabiti v prid slovenskemu pouku. Tak zaveden učitelj bo gledal na to, da se bodo slovenskih ur, slovenskega pouka udeležili vsi slovenski otroci na dvojezičnih šolah; v slovenski uri bo z otroci prav ljubezniv, priazen; poučeval in govoril bo ognjevit, navdušeno in prepričevalno; otroci se bodo pa veselili vsake slovenske ure. Ogibal se bo, kolikor bo mogel nemščine, govoril pa, kolikor in kadar bo le mogel, z otroci v slovenskem jeziku. Takšnih učiteljev nam pa tudi društvo „Učiteljski dom“ ne more izrediti v zadostnem številu, dokler nima svojega, na versko-narodni podlagi urejenega zavoda, hiše, kjer se bodo učiteljski otroci tudi vzgojevali v verne in zavedne učitelje.

Vodstvo Ciril-Metodove družbe pozna prav dobro velikansko potrebo in važnost takšnega učiteljskega zavoda. Prepričani smo lahko, da bi družba sv. Cirila in Metoda najrajši sama postavila takšen zavod za versko-narodno vzgojo slovenskega učiteljskega naraščanja na Koroškem, če bi ji bilo le količkaj mogoče. A kje vzeti sredstva? Zategadel pa hoče družba sv. Cirila in Metoda po možnosti svojih sredstev podpirati in pospeševati nabiranje stavbenega sklada za bodoči zavod „Učiteljski dom“. Da ne omenim onih 200 K, ki jih je prispela že letos za „stavbeni sklad“, hoče družba stalno podpirati in poviševati „stavbeni sklad“ s tem, da je prepuštila odseku za stavbeni sklad zavoda „Učiteljskega doma“ narodni kolek za polovično ceno v ta namen, da pripade čisti dobiček od razprodaje koleka stavbenemu skladu. Narodni kolek razpečava v ta namen odsek za „stavbeni sklad“ zavoda „Učiteljski dom“. (Naslov: Slovenska akademija v bogoslovju, Celovec.) Podrobno se razprodaja ta kolek odslej tudi v trafiki in trgovini gospe Izop, kosarske ulice št. 7 v Celovcu. Gospa Izop je prevzela od slovenske akademije kolek blagohotno v razprodajo, ker je njena trgovina cenjenim odjemalcem, ki pridejo v Celovec, bolj pri rokah in ves dan pristopna, kar v bogoslovju ne more biti.

Dragi rodoljubi! Če ima sploh kak del slovenskega naroda vzrok in dolžnost, da se oklene z vso vnemo narodnega koleka družbe sv. Cirila in Metoda, tako smo dolžni to storiti ravno Slovenci na Koroškem. — Kupiti za 10 krajcarjev koleka, se pravi toliko, kakor darovati družbi sv. Cirila in Metoda 10 vin, 10 vin. pa za „stavbeni sklad“ zavoda „Učiteljski dom“. Ciril-Metodova družba nam je že sedaj velika dobrotnica; zavod

„Učiteljski dom“ bo pa postal ognjišče in središče vernega in narodno zavednega učiteljstva, ki ga že tako težko in željno pričakujemo. Ciril-Metodova družba in zavod „Učiteljski dom“, oboje društvo je za nas neizmerno velikega pomena. Občine slovenske, hranilnice in posojilnice, raznovrstna društva in cenjeni rodoljubi, narodni kolek vedno in povsod na vse spise in listine; nobenega večjega zborovanja več, kjer bi se ne razpečaval podrobno narodni kolek. Kar zamorejo ti, kar zamorejo te, zakaj bi ne zamogli tudi mi! Cenjeni župani, velespoštovana vodstva hranilnic in posojilnic ter slavni odbori raznih društev! Pri prvi seji, ki jo boste sedaj imeli, naj se sklene, da se morajo kolekovati vsi uradni spisi, vse vstopnice k veselicam itd. z narodnim kolekom družbe sv. Cirila in Metoda. Vodstvo Ciril-Metodove družbe in „Učiteljskega doma“ Vas prosi tako prisrčno: Ponudite nam vsaj eno roko; mi Vam vrnemo za njo obe!

Koroške novice.

Velikansko zanimanje kažejo naši nemški nacionalci za vse naše narodno delo. Vsak najmanjši shodič, ko ga „Mir“ objavi, je obenem že tudi razglašen po nemško-nacionalnih listih, med katerimi se posebno odlikuje „Grazer Tagblatt“. V sobotni številki tega lista ni nič manj kot sedem poročil, ki so vsa povzeta iz „Mira“. To je nam v resnici prav vseč, kajti s tem naši nasprotniki sami sebe najbolj bijejo po zobeh, ko vpijejo, da Slovencev na Koroškem ni več, pa vzipejo temu danzadnevom prinašajo poročila o našem živahnem narodnem delovanju. Le tako naprej, in svet se bo kmalu prepričal, kako nesramna je vaša laž o izumiranju slovenstva na Koroškem!

Strahovita nevednost in neumnost. Petkov „Kärntner Wochenblatt“ poučuje v svoji listnici nekoga o zastavah ter pravi, da zastava s črno-rdeče-rumenimi barvami ni last kake dežele ali stranke, temveč last nemškega naroda brez razlike državnih mej in znak zvestobe napram svojemu narodu. Nadalje pravi, da zahteva edino le vljudnost, da se poleg te zastave obesi tudi zastava z barvami gosta, naprimer pri obisku cesarjevem, črno-rumena zastava. Potem še pristavlja, da ne sme nihče prepovedati v Avstriji Nemcem črno-rdeče-rumene zastave. — K prvi točki naj le pripomnimo, da Wochenblattov listničar ni niti tako daleč pogledal v zgodovino, da bi vedel, odkod so „frankfurtarske“ barve. Povemo mu torej mi, da je črno-rdeče-rumena zastava znak bivše nemške zveze, v kateri je bila tudi Avstrija, ki se pa je podrla v usodnem letu 1849. Skupni državni zbor v Frankfurtu je imel zadnjo sejo dne 21. maja 1849. Od tedaj nima „frankfurtarska“ zastava v Avstriji nobene pravice več. Kar se pa tiče našega cesarja in frankfurtarske zastave, pa vemo, da se je morala „frankfurtarica“, ki je visela iznad cesarjevega stanovanja v Celovcu, ko je bil cesar zadnjič tu, nemudoma odstraniti, in trdno smo prepričani, da cesar ne vstopi v hišo, ako poleg ce-

da Ti je potegnil bajonet Gorščakov Lovrenc, in Tebe menda raditega ne morejo zapreti. Preljubi Miha, prosim Te, da mi pišeš takoj, kako bo s Teboj.

V strahu ne prespim nobene noči. Še enkrat Te pozdravljam

Tvoja zvesta

Lenica.

Miha je izbulil oči in se ugriznil v ustnice. Vedel je, da sta orožnika takrat nekaj pisala, a upal je vseeno, da stvar zaspi. Pri ekserciranju ni bil več zbranih misli, da ga je moral narednik vedno opozarjati na točnost, dokler ga ni končno radi nepazljivosti vzel k raportu.

Pri raportu je bil kaznovan z desetdnevni kasarnskim zaporom, in Lukec mu je tako na tihem privoščil. Teden dni je minil, odkar se je Miha vrnil v doma, in tudi njegova kazen se je bližala h koncu. A vrag že skrbi za drugo, pravijo.

Zgodilo se je, da je bil nekega dne po raportu poklican v stotnijsko pisarno, kjer je stopil — kakor zid bled — pred stotnika. Nagubano čelo je imel gospod stotnik in tudi obraz narednika, ki bi bil za tolmača, ni obljubljal posebno veselih novic.

„Gospod havptman, pokorno »meldam«, da sem prišel“, je javil Miha, potem ko je udaril s petami drugo ob drugo in salutiral. In stotnik je pričel o čudni zgodbi. Miha je menil v začetku, da mu čita Lenično pismo, šele ko mu je stotnik po naredniku pojasnil položaj, je razumel.

„V »garnizonsarest« ga bodo deli.“

„Koga že spet.“

„I, kaj še nisi čul — frajtarja Smoleža, radi tepeža; pravijo, da je udaril nekoga z bajonetom o Veliki noči, ko je bil doma.“

„Šest mesecev, tako gotovo, kakor jaz šest krajcarjev na dan.“

„Pa eno leto »nóhdina« — kaj pa.“

Tako je šlo od stotnije do stotnije, Bog pa je sklenil drugače. Stvar je prišla pred garnizijsko sodnijo, infanterist je rekel, da ni kriv, frajtar in korporal seveda tudi, poleg tega pa je pomogla tudi še Lenica, in hornist je »krigsrecht« z mirnim srcem in vestjo odtrotil, Miha pa lažje zadihal.

* * *

„Čaka Abrahamova, šuhi preobilni, strozak pretrdi“ — „Usmilit se nas!“

„Trdih pričén, plesnivega komisa in marš-adjustirunge“ — „Reši nas, o gospod havptman!“

Kakor v koru so peli vojaške litanijske, Lukec pa je pritiskal v splošno zadovoljnost z basom. »Doplar« piva je krožil iz rok v roko, in tobakov dim se je plazil pod stropom in sedal polagoma na police.

Pred tremi dnevi so prišli „buri“, kakor so splošno nazivljali nadomestne rezerviste, in rekruti so začasno izginili s površja.

„Kdo pa sem jaz?“ je prekinil vrišč in hrup četovodja v modri besedi in se skopal nad „bura“, ki je ravnokar krpal „brocok“ in pri tem zlomil že tri šivanke.

„Pa ne poznam gospoda“, se je odrezal „bur“ in še pridal:

„Pred Bogom smo vsi enaki.“

„Potisek, prevzemi komando!“

Lukec bi poskočil veselja, saj je imel besedo. Rekrut — o ta medli tam nekje v daljavi in nikoli več se mu ne približa s trdim korakom.

„Kar primi se — jaz sem se tudi včas.“

Po sobi so se zakrohotali, in Lukec je napravil v svesti si svoje moči, zelo resen obraz.

„Primi se, ti pravim — hiften fest! Kni tif bajgen, ajns! Vipen, ibt!“

„Zakaj »vipaš«?“

„Ker ne poznam po imenu gospoda četovodje.“

„Ne boš rekel: ker smo pred Bogom vsi enaki.“

„Bur“ je ponovil stavek in Lukec je zavpil: „Halt — Abtreten!“

Kakor podedovani greh se podeduje utepanje discipline od leta do leta. Nikdar ne zamude rekrutje tega nad „buri“, kar so jih naučili v začetku stari infanteristi. In naj si dela ta ali oni še tako dobre sklepe: O jaz bom ž njimi dober, lepa beseda lepo mesto najde, — kadar pride čas, se dobri sklepi tako radi pozablajo — pa tudi kratek čas je na ta način najbolj po ceni.

(Dalje sledi.)

46 dni spi že v New Jorku neki 32letni William Schnäbele. Tekočo hrano mu vlivajo skozi nos. Zdravniki pravijo, da je vzrok spanja poškodba, katero je zadobil ob neki priliki na glavi. Trdijo, da na ta način še lahko dva meseca živi.

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

sarske zastave visi na njej izdajalska frankfurtska zastava.

Lastna hvala . . .! „Freie Stimmen“ od prošle srede priobčujoje neko poročilce, v katerem hvali udeležnik avtomobilske dirke krajevno krasoto alpskih dežel. Vest se zaključuje s sledečim stavkom: „Teško je reči, kateri deželi naj se da prednost, ali Štajarski ali Koroški, ki je podala kakor Štajarska neprikrit izraz svojemu pristnemu nemškemu mišljenju?“ Da, da, pristno nemško mišljenje — ko so jim že pe nartavali!

Puščali so jim. Vedno lepše stvari se slišijo o naših ljubih Celovčanih, kako so tujim avtomobilistom pošteno stiskali mošnjice. Cela stvar se je celo že obravnavala v mestnem občinskem svetu. Neki občinski svetnik je prebral poročilo zelo razširjenega „Berliner Tageblatta“ in tu stoji za Celovec grozno priporočljiva sledeča vest: „Celovec (Klagenfurt) je mesto, ki bi se moralo pravzaprav imenovati — Klagen immer furt (večne pritožbe). Ako kdo potuje, mora seveda plačevati, to vemo. Ali za tri ure spanja v sobi nad konjskim hlevom plačati 10 kron, to se mora dogoditi le avtomobilistu. In poleg tega je še nekdo zabavljajl čez avtomobilski šport, ki povzdiguje narodno blagostanje in razveseljuje denarnice vseh avstrijskih »svedcev« in mnogojezičnih kronovin“. — Občinski svet je v svoji ogorčenosti nad onimi, ki so na tak ljubezniv način praznili žepe svojih rajhovskih bratcev, izvolil odsek, ki naj poizve vse one „svedce“, ki so se pregloboko zavrtali v bratovske mošnjčke. Kaj bo pač potem, ko jih pogruntajo? Obesili jih menda vendar ne bodo? Pa naj storijo, kar hočejo, sramota bo le ostala Celovcu, kajti po toči zvoniti ne pomaga nič. To naj bi si naši občinski očetje zapomnili enkrat za vselej!

Nemški šulferajn. V osrednjem odboru nemškega šulferajna sedijo sledeči „pristni“ Nemci: dr. Rudolf Mareš, Konrad Twerdy, Avgust plem. Wotawa in dr. Edvard Stepan. To je ravno polovica odbora. Šulferajn je res lahko ponosen na svoj pristno nemški odbor.

Gosp. dr. Ivan Arneje, bivši suplent na c. kr. gimnaziji v Celovcu, je zvršil 23. t. m. z dobrim uspehom profesorski izpit za gimnazije iz latinščine in grščine.

Sprejemni izpiti se vrše na celovski gimnaziji za prvi razred dne 16. in 17. julija ter 17. septembra, in sicer pismeni od 9. dopoldne, ustmeni pa od 3. popoldne naprej.

Kje je narodna zavednost? V nedeljo, ko je priredila tukajšnja podružnica šudmarke svoj „Sonnwendfeier“, bilo je videti na Križni gori tudi lepo število Slovencev. Radovednost in malomarnost sta jih gnali tja, da tudi oni pripomorejo z doneski k ponemčevanju svojih bratov ali celo svojih otrok. Nemci niso nobenega vun vrgli ali mu zabranili vstop, ker so dosti pametni, češ, le sami pridite in pomagajte zidati veliki „nemški most do Adrije“. Za sedaj bodemo ostali samo pri svarilu, v prihodnje pa objavimo imena vseh tistih „zavednih“ — brezobzirno.

Mašnikovo posvečevanje bo letos dne 19. julija v stolni cerkvi v Celovcu. Posvečevanje se začne, kakor prejšnja leta, ob sedmih zjutraj. Posvečeni bodo sledeči gg. bogoslovci: Iz četrtega leta: Mayerhofer Karol iz Št. Vida ob Glini; Wank Valentin iz Št. Boštjana pri Ostrovci; Wester Viljem iz Šmohora v Zilski dolini; Wintschnig Danijel iz Sirnice pri Trgu. (Vsi štirje so Nemci.) Iz tretjega leta: Benetek Anton iz Griž pri Celju; Hafner Ulrik iz Krčanj; Tojnko Rok iz Prevalj; Radl Albin iz Šmarjete pri Volšbergu; Safran Janez iz Št. Urbana nad Glaneggom. (Prvi trije so Slovenci, zadnja dva sta Nemca.)

Primicije. Novo sv. mašo bodo letos darovali č. gg. novomašniki: Mayerhofer Karol dne 26. julija, na god sv. Ane, v Št. Vidu ob Glini; pridiguje mil. g. Gabrijel Lex, prošt in dekan v Št. Vidu. Wank Valentin dne 29. julija v Meiseldingu na Grobovem polju; pridiguje č. g. Izidor Billek, župnik v Meiseldingu. Wester Viljem dne 5. avgusta v Šmohoru v Zilski dolini; pridiguje č. g. Jožef Ebert, župnik v Kellerbergu. Wintschnig Danijel dne 22. julija v Krškem (Gurk); pridiguje č. g. Franc Neuwirth, provizor v Löllingu. — Benetek Anton dne 5. avgusta v Grižah pri Celju; pridiguje č. g. Ogradi Franc, opat v Celju. Hafner Ulrik dne 22. julija na Krčanjah; pridiguje č. g. Jakob Kindlman, župnik v Grebinju. Tojnko Rok dne 22. julija v Prevaljah; pridiguje č. g. Ivan Hornböck, kaplan v Pliberku. Radl Albin dne 29. julija v Št. Mareinu v Labudski dolini; pridiguje č. g. Jožef Maier, kaplan v Celovcu. Safran Janez dne 22. julija v benediktinski cerkvi v Celovcu; pridiguje č. g. Florijan Auer, stolni propovednik v Celovcu.

Velikovec. (Pridite na Ciril-Metodovo slavnost!) V sredo dne 4. julija t. l.,

kot predan godu slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, ob 2. uri popoldne, napravi naša „Narodna šola“ slavnost v proslavo naših versko-narodnih zaščitnikov. Predstavljal se bo zelo lepa igra „Kraljica po milosti božji“. Cela slavnost bo trpela samo slabe dve uri. Torej slovenski rodoljubi, sosebno oni iz podjunske doline, ki itak po opravih isti dan semkaj pridete, ne zamudite prilike naše lepe narodne slavnosti se udeležiti!

Velikovec. Dne 19. rožnika t. l. bi se bil prigodil tukaj lahko prav velik požar. V velikem Sternwirtovem skednju sta kadila mali fantek domače deklet in še neki drugi paglavec cigarete in sta rabila za prižiganje bengalične vžigalice. Pri tej priliki začela je krma goreti, k sreči so o pravem času došli domačini ogenj še pogasili. Ker je Sternwirtov skedenj zelo velik, bi bil požar naravnost velikansk in celo grebinsko predmestje bi bilo v skrajni nevarnosti. Torej pozor na otroke!

Umrli je v Velikovecu dne 23. t. m. sodnijski pristav Evgen Thurn. Pogreb se je vršil dne 25. t. m. popoldne ob veliki udeležbi občinstva. Zadnjo čast so umrlu izkazali s svojo udeležbo tudi vsi uradniki. Rajni je bil star šele 38 let. Slovincem ni bil prijazen.

Velikovec. Dodatno k svojemu poročilu glede prezidave Jobstovega skednja v tukajšnjem celovškem predmestju v kmetijsko zimsko šolo še poročam, da bo nova kmetijska šola enonadstropno poslopje, da bo v novi šoli ne samo stanovanje za potovalnega učitelja Šumija, ampak bodo se tri večje sobe porabile še za vzprejem internata za kmetijske učence.

Velikovec. (Obravnavo zoper pobijalce oken v „Narodni šoli“.) Kakor smo že poročali, so bila dne 30. maja t. l. od 2. do 3. ure zjutraj v naši „Narodni šoli“ zopet okna pobita. Orožniki so ovadili kot krivca nekega F. S. Ime in značaj obdolženca ne objavimo z ozirom na njegovo družino. Obravnavo zoper obdolženca in njegove tovariše izvršila se je dne 15. in 22. rožnika t. l. pri tukajšnji c. kr. okrajni sodnji. Sodnik je bil c. kr. sodni pristav dr. H. Bouvier, državno pravdnštvo je pa zastopal mestni občinski tajnik Horner. Obdolženec S. izjavlja, da se je dne 29. maja t. l. zvečer v Torandovi gostilni povodom godu in na povabilo domačega sina Ferdinanda Plešivčnik sešla večja družba godovnikovih prijateljev, med njimi tudi on, dalje še Oton Ruprecht, Ferdinand Spendal, Alojzij Hofer, Friderik Schlegel, Matija Wiegele in Maks Pupic. Pili so celo noč do 2. ure zjutraj. Na vprašanje sodnikovo, ako je on okna v „Narodni šoli“ pobil, pravi S., da je to sicer mogoče, ali on tega ne ve, ker je bil zelo pijan. Priča Ida Plešivčnik, Torandova hči, pravi, da je isti večer godovna družba pila od 1/2.10. ure zvečer do 2. ure zjutraj 50 litrov pive in nekaj vina, in da so večinoma vsi pijani odšli. Priča orožnik četovodja Peter Cirkovnik izpove, da je o izgrelih poizvedoval. V gostilni pri Jagru v Št. Rupertu so mu povedali, da so izgrelniki, od katerih so Friderika Schlegelna spoznali, med 2. in 3. uro zjutraj trkali in zahtevali pijače, katera se jim pa ni dala. Na podlagi tega, kar je pri Jagru izvedel, je zaslišal v navzočnosti mestnega redarja Luidererja Friderika Schlegelna, ki je priznal, da je S. okna v „Narodni šoli“ pobil, potem še Matijo Wiegele, Maksa Pupica in nazadnje obdolženca S. Priča mestni redar Luiderer izjavlja, da je on imel isto noč službo, da je bila zgoraj imenovana sedmorica, ko je zapustila Torandovo gostilno, sicer pijana (angeheitert), a nikakor ne do nezvesti, in ker se je bal izgrelov, je ovo družbo zasledoval. Šla je na poštni trg, kjer so se vsedli na klop, zlezli so tudi na drevesa in kakor mačke mijavkali. Radi tega jih je opozoril, da naj dajo mir. Da bi se prepričal, ako bodo mirno odšli, šel je v labudske ulice in se skril med neka hišna vrata. Čevljarjev sin Schlegel je prišel nazaj in ko je njega (redarja) videl, je rekel tovarišu Wiegele-tu: „Tukaj je“. Iz tega je jasno, da Schlegel ni bil tako močno pijan. Nato je priča odšel domu, drugi dan je pa zvedel, da so bila po noči v „Narodni šoli“ okna pobita. Priča Alojzij Hofer, 27 let star, od katoliške k lntrovski veri odpadli bukvovez pri Magnetu, izjavlja, da je bil sicer pri družbi, ali on ničesar ne ve, ker je bil pijan. Priča Oton Ruprecht, 18 let star, trgovčev sin, ki je tudi nedavno od vere odpadel, se spominja samo, da je bil na poštnem trgu, dalje se ne spominja, ker je bil pijan. Da so bila okna v slovenski šoli pobita, je šele pozneje izvedel. Priča Matija Wiegele, 20 let star, dimnikarjev sin, izjavlja, da je bil v Št. Rupertu in bil pri pobijanju oken navzoč, ali stal je dalje proč in ne ve, kdo je okna pobil. Priča Maks Pupic, 19 let star, dimnikarjev pomočnik, izpove, da je bil sicer tudi pri pobijanju oken v Št. Rupertu poleg, ali ker je bilo temno,

ni videl, kdo je kamen vrgel na „Narodno šolo“. Mornar Ferdinand Spendal, ki je bil tudi pri tej družbi, se ni zasljal kot priča, ker mu je med tem že dopust potekel in je odšel nazaj v Pulj. Priča Friderik Schlegl, 22 let star, čevljarjev sin, izpove, da je bil močno pijan, prizna, da je bil pri pobijanju oken pred „Narodno šolo“ navzoč, da je obdolženec S. stavil predlog, da naj se okna pobijejo, in da je S. res tudi kamen na „Narodno šolo“ vrgel, in da so, ko so šipe zažvenketale, vsi pobegnili. Nato prečita sodnik spričevalo nravnosti o priči Friderika Schlegel, ki se glasi zanj zelo neugodno. Državnega pravdnika namestnik predlaga, da se proti obdolžencu postopa po §§ 265 in 266 kazenskega zakona. Nato proglasi sodnik obdolženca S. nekrivega z ozirom na to, ker je obdolženec, dasi je bil že enkrat, to pa le radi beračenja, kaznovan, sicer pošten človek, nasproti pa je priča Friderik Schlegel že večkrat kaznovan bil in je tudi mogoče, da je priča Schlegel sam okna pobil.

Političen shod v Kazazah dne 24. t. m. se je dobro obnesel. Govorila sta gg. dr. Janko Brejc in deželni poslanec Fr. Grafenauer o splošnem političnem položaju in deželnem zboru koroškem. Sprejele so se tudi resolucije o volilni reformi, „svobodni šoli“ in razporoki. Več prihodnjič.

Št. Lipš. Da nismo zaspali, priča dolga igra „Lurška pastirica“, katero je binkoštni ponedeljek igralo prav dobro 30 deklet. Napravili smo oder kar na župnijskem travniku, ker so sobe v gostilnah premajhne. Ako se gospoda ponasa že s tem, da zahaja v gledališče, se smemo mi še bolj s tem, da sami napravimo igre, gledališče. V igralcih se vzbujajo samozavest in ponos, v ljudstvu pa zavednost, ki je potrebuje. Čutimo, da smo za kaj boljšega, ni nam treba nizkega, navadnega uživanja. V nekaterih pa se vzbujajo jeza. Otrokom se je prepovedala udeležba in bili so zaprti. Čudno, naša igra je vendar bila lepa, ne izpodtekljiva. Šolarjem naj bi se priporočalo, kar je koristno in služi omiki, ne pa branilo! Ali se dela tako v imenu omike, ali — ?

Pliberk. Pokopali smo zopet mladega duhovnika, ki je komaj začel delovati v vinogradu Gospodovem. Dne 19. t. m. je po dolgi mučni bolezni ob desetih zjutraj umrl č. gospod Ignacij Glinik. Dve leti še ni minulo, odkar je pel v Pliberku svojo prvo sv. mašo. Pa že tedaj se je mlademu gospodu videlo, da nima trdnega zdravja. Poslali so ga za kaplana v Spodnji Dravograd in po kratkem času k Fari v Prevaljah. Bil je v svojem poklicu vesten in priden in se kljub svoji bolehnosti ni branil nobenega dela. Dokler je le mogel, opravljal je svoje dolžnosti. Toda za težavno delo so bile njegove moči preslabe. Šel je iskat zdravja v južne kraje, nekaj časa bil je tudi pri usmiljenih bratih v Št. Vidu, vrnil se je zopet domov, kjer je izdihnil svojo blago dušo, kakor si je že vedno želel, v naročju svoje matere. Četudi mlad, si je pridobil s svojim dobrim, vedno prijaznim in veselim obnašanjem mnogo prijateljev. O tem je pričal njegov pogreb dne 21. t. m. Vreme je bilo skrajno neugodno. Pa vendar je prihitelo nad 30 duhovnikov in velika množica ljudstva. V farni cerkvi se je z ginljivimi besedami poslovil od rajnega prečastiti gospod župnik Kesnar, ki ga je krstil, bil pridigar pri njegovi primiciji in njegov župnik. Nato je vodil mrtvaški spreved domači dekan, prečastiti gospod Šimen Bauer, ob azistenci č. gg. Sadjaka in Miklaviča, ki sta bila rajnemu tovarišu in prijatelju. Otožno se je storilo vsakemu pri srcu, ko je videl pred krsto korakati dolgo vrsto belo oblečenih družic, ki so pred komaj dvema leti spremljale rajnega pred oltar, zdaj pa k zadnjemu počitku, — k večni primiciji. Pokopali smo ga v Nončivasi, in ob glasih mile nagrobne pesmi sprejela ga je hladna zemlja v svoje naročje. Tam zdaj počiva ob strani svojega očeta in svoje sestre, ki je umrla komaj tri mesece pred njim. Dal mu Bog večni mir, žalujoči materi-vdovi pa tolažbo, da bi mogla prestati tako naglo bridko izgubo obeh svojih otrok, ki sta bila njeno edino upanje.

Homec pri Pliberku. (Štiridesetletni spomin bitke pri Kustoci.) Kar trlo se je ljudstva na našem prijaznem hribčku dne 24. t. m. Iz cele Podjunske doline so se zbrali veterani in dosluženi vojaki, da praznujejo slavni dan bitke pri Kustoci. Na vse zgodaj že je budila godba Pliberčane iz spanja in okoli osmih zjutraj odkorakala je precejšnja vrsta — blizu 120 jih je bilo — na Blato, sprejet veteransko društvo iz Dobrlevasi, ki je prišlo polnoštevilno s svojo lepo zastavo in uniformirano. Ob desetih so se vsi udeležili slovesne sv. maše na Homecu in potem se je razvila precej živahna zabava v Homčarjevi gostilni. Vse je bilo res lepo. Posebno ginljiv za vsakega, ki še ljubi svojo avstrijsko domovino, je bil prizor, ko so zbrani vojščaki ob glasih cesarske pesmi izrazili na novo svojo zvestobo in

ljubezen osivemu svojemu vladarju Francu Jožefu. Ali je pa tudi godba, takozvana „Kosman-kapelle“, zagodla njemu na čast, to naša seveda le „pavrska“ pamet ni mogla spoznati. Vsaj tisti frankfurtarski trak, ki se je mogočno ovijal okoli prs godbenega vodje, ni pričal o avstrijski zvestobi. Sicer je bilo to izdajsko znamenje — bodi povedano v čast vseh zbranih vojščakov — edino, a tem bolj je bodlo v oči pri tej zgolj patrijotični slavnosti.

Nončjas pri Pliberku. Strela je udarila dne 23. t. m. okoli devetih zvečer v Šimonovo hišo. Čudno je bilo, da domači ljudje strele nikakor niso občutili, četudi so bili vsi še zbujeni. Kmalu je bilo celo poslopje v ognju, in prej da je prihitela pliberška požarna bramba, zgrabila je plamen tudi že lepi, veliki skedenj in ga popolnoma uničil. Sreča je bila, da je dosti vode in da ni bilo vetra, da so se mogle, seveda le z velikim trudom, obvarovati sosednje hiše. Škode je precej veliko, ker je razun živine in nekaj malenkosti, ki so jih še mogli rešiti, vse zgorelo. Vključ varovalnini, ki znaša 4000 kron, bo gospodar težko občutil nesrečo, ki je tako hitro uničila vse njegovo imetje.

Strojna nad Prevaljmi. Zdrave so res naše planine. Do sedaj, torej v pol letu, imamo le enega mrliča, dvamesečno dete, ki se je že rodilo preslabotno za življenje. — V nedeljo, dne 1. julija in v sredo dne 4. julija obhajamo slovesno god farnega patrona sv. Urha. Vsakokrat pridejo procesije in bo po več sv. maš, v sredo vsaj štiri. Vabimo prijazno verne Slovence v našo cerkvico v novi notranji opravi, kakor ni kmalu katera v bližini.

Abstinenco! Modra nemška gospoda v Celovcu gospodarijo tako, da ima naša dežela po njihovi modrosti in previdnosti in nedopovedljivi skrbi za kmeta-davkoplačevalca najvišje deželne doklade. Sedaj pride še doklada na vino po 12 vinarjev na liter in po 6 vinarjev na mošt. Pri vinu bode prizadeta posebno + + + duhovščina, ki mora imeti doma mašno vino, pri moštu Slovenci, katere bi po željah dobrotljivih koroških poslancev tako naj že davno pozabal vrag kakor vrabci črešnje, in prebivalci lavantinske doline, ki pa tudi niso ljubljenci liberalne nemške gospode, ker volijo konservativno. Z novim dacom se ljudstvo naravnost izroča šnopsarstvu, sili se direktno k pitju žganja. V tem tiči še večje zlo novega davka nego v plačevanju samem. Zato ne preostaja dandanes nič nego navajati ljudstvo k abstinenci. Povsod je že zasejano seme popolne zdržnosti, v nekaterih krajih že cveti novo gibanje, čemu smo na Koroškem zadnji, čemu držimo roke križem, češ, „lei lassen!“ Čemu se pije, in pije celo čez mero pri vseh sestankih, veselica, žegnanjih. Abstinenco! Potem naj išče deželni odbor novi davek kjer hoče. Duhovščina naprej! Koliko več se bo darovalo lahko za narodne namene, koliko denarja bo preostalo za druge, nujnejše potrebe, če omejimo pitje, če zaježimo pijančevanje. Koliko sil se bo obrnilo narodu! Ljudstvo naj je jabolka in bo imelo več koristi nego od mošta! In davek odpade! Ljudstvo bo boljše, značajnejše, vernejše, čistejše. Zgled mora seve priti od zgoraj, od duhovščine, od inteligence. Mesto da se pijeta dva četrta naenkrat, se da denar za drugi četrta za narodne namene, pri sestankih za drugi liter. Tako ohranimo bistre glave, vedre misli, veselo čisto srce, krepke moči. V žganju pa je naravnost smrt. In ta preti po novi postavi našemu ljudstvu. Na branik vsi, ki so dobre volje!

Guštanj. (Samomor.) Dne 21. t. m. je prišel poštni komisar nenadoma revidirati našo pošto in je to vstopivši v sobo tu nameščeni poštarici Gusti Schebul naznanil. Ta mu je odgovorila, da ravno takoj nima časa, pa pride kmalu. Odpravila se je in je ni bilo nazaj, tudi ne h kosilu. Pričeli so jo iskati in našli so jo, ali ne več žive. Obesila se je v lastni hiši pod streho na neki perilni vrvi. Naš zdravnik je napel vse svoje moči, da bi jo rešil, a bilo je zaman. Tako imamo preteklo štiri tedne že dva samomora. Ranjka je ljubila pijačo, ali za pravi vzrok se ne ve, zakaj da se je obesila. Ljudje, kakor je tu navada, govorijo mnogo. Žalostno je le samo, da je bilo v Guštanju, kjer so sami „inteligentni“ ljudje, in to posebno zdaj v tem „fortšritu“, zadnjih deset let že deset samomorov.

Spodnji Dravograd. Na živinski sejem, kateri je bil tukaj na 15. t. m., je bilo prignanih 460 volov, 215 krav, 55 junic, 2 teleta, in 6 konj. Kupčija je bila prav živahna. Kupci so bili iz Moravskega, Štajarskega in iz naše dežele. Prihodnji živinski sejem je spet tukaj na 2. avgusta 1906.

Borovlje. Pri nas se naseli v kratkem tretji zdravnik, ki bo pred vsem opravljal posle bolniške blagajne. „Arbeiterwille“ poroča, da je dovedla politična nestrpnost dr. Maurerja in dr. Vet-

terja socialno demokratično vodstvo do tega koraka, da si je priskrbelo svojega zdravnika. Dr. Maurer, p. d. Trnjakov Jozef Podljubelom, je rodom Slovenec in je bil vpisan na celovški gimnaziji 8 let za Slovenca, dr. Vetter je Nemec — oba pa sta skrajna nemškonacionalna agitatorja — kaj bo neki tretji zdravnik?

Borovlje. „Südmarka“ je darovala za borovski otroški vrtec 500 kron. — Pred kratkem je priredilo tukajšnje pevsko društvo „Alpenrose“ pevsko veselico v prid otroškemu vrtcu. Za odgovor na to ustanovimo po Rožu Ciril-Methodove podružnice.

Borovlje. Dne 27. maja t. l. vršil se je pri Cingelcu na Trati ustanovni shod tamburaškega društva „Strel“. Ker je tudi vreme nekoliko zadrževalo, ni bilo v začetku prav mnogo udeležencev. A prihitelo jih je, ko se je pokazalo jasno nebo, mnogo k prosti zabavi. Shod otvoril je tamburaški vodja g. Fr. Müller s svojim pozdravom na zbrane ter istim priporočal pristop k novemu društvu. Nato je pristopilo nekaj članov, kateri so volili z društveniki sledeče gospode v odbor: Predsednik Janez Mišic, podpredsednik Martin Fugger, tajnik Rafael Mrmolja, blagajnik Karol Nagele, pregledovalca računov Ludovik Koren in Anton Štangel. Tudi „Dravčani“ so peli vmes ter nas razveseljevali z lepimi slovenskimi pesmi. Shod so zaključile doneče tamburice z gromovitim „Naprej“. Pozno v noč so doneli glasovi „Strela“ v Zablachanovem vrtu, vsakateremu ušesu bili so prijetni in marsikatero mlado nogo so imeli moč zvabiti na plesišče.

Borovlje. Tamburaško društvo „Strel“ izraža iskreno zahvalo za brzojavne častitke Gradčanov.

Spodnji Rož. Minulo nedeljo, dne 24. jun. zvečer, se je vršil na hribčku zraven Oblaserjeve pivovarne v Podgori, kakor so prej lepaki naznanjali in črno-rdečo-rumena capa na pivovarni, „Sonnwendfeier“. Sodelovalo je pevsko društvo „Alpenrose“ in godba iz Borovelj. Govor je imel dr. Maurer. Črez kres je pijan skakal neki hlapec. To je bilo najpametnejše. Velenemška capa pa bode tako še lep čas naznanjala, da se je vršilo tu nekaj prav neumnega.

Slovenji Plajberg. Podpisani javljam, da nisem z dopisom v 21. št. „Mira“, tičočim se komedije in načelnikovega namestnika ter njegovega pristaša šentjanžke požarne brambe, niti v najmanjši zvezi. Radi tega tudi prosim, naj me tisti fantje šentjanžani, kateri mi obetajo napada v katerikoli gostilni drugokrat ne obdolžijo več po nedolžnem. France Müller, obč. tajnik.

Slovenji Plajberk. Že dolgo nismo bili tako srečni, kakor zadnji nedeljo. Iz Borovelj so prišli k nam oznanjevalci miru in svobode, novi rdeči dohtar jud „Berliner“, Hanžička, Oblasser, in neizogibni Najclar. Kar jih je bilo nemških, so samo zijali. Priftrohar Sturmek pa je staknil vsako luknjo in jo onesnažil z rdečo coto „Prapor“. Prej sicer nikdo ni mislil na to, da bi razširjal rdeči slovenski list, v zadnjem času pa so segli tudi po tem pripomočku. Slovenski časopis je samo za limanice, pozneje pa srečno slovenščina. Koliko je socijem za njo, pokazal je „soci-general“ dr. Adler, ki je pretekli teden glasoval zoper slovenske mandate. Slovenci, drugokrat take prijatelje postavite na — hladno.

Podsinnjavas. V dopisu „B. Z.“ iz dne 8. junija t. l., štev. 23, pretaka solze neka „Gretl“ radi slovenskih napisov na novi progji državne železnice. Videti je, da ji je slovenska beseda toliko, — kakor vragu križ, — torej po črez v želodcu. Vseenako pa, ako do zdaj niste vedeli, vedite zanaprej, da nova železnica ni bila zidana za take „Gretlne“, kakor ste vi, ki gotovo mislite, da je Bistrica oziroma Rožna dolina že del Prusije. Tudi mislim, da iz vašega žepa še pol vinarja ni zazidanega v isti, torej bi bilo zelo pametno, ako bi si vi to, kar ste kazali v javnosti, le mislili in obdržali zase. Sploh pa, ako vi tako malo poznate tukajšnje razmere, je očitno, da ste privandranec ter se le po sili šopirite po Bistrici in šuntate slovenske delavce. Meni, rojenemu Rožanu je moč bolje poznati Bistrico in razmere. Raditega mi nikakor ne trdite več, da slovenskih napisov na novi progji nihče ne razume. To je laž. Reči pa moram, da so vas pri poizvedovanju, kaj pomeni „Eingang“ — Vhod, vsi z vami govoreči vlekli za nos. Tudi sam g. učitelj, ki brezdvomno ve, kaj pomenita oni besedi druga pod drugo napisani, vas je „na-farbal“ ter rekel, da mu je to neznano. Obžalujem pa, da imate tako debelo kožo, skozi katero nobena „farba“ ne seže do živega. Sicer pa je za take privandrane „Gretlne“ tudi izhod iz Rožne doline v nemški „rajh“ in, ako ga najdete, vam želimo mi rožanski Slovenci — srečno pot. Živio!

„Rdečeglavec.“

Zahomec. Da zvedo še drugi Zilani, ne samo mi v Zahomcu, kakor nas imenujejo bolj zavedni in goreči za naš narod, vam naznanjam, da smo sprejeli dopisnico „Zdrami se, tužni Korotan“ od nekega narodnjaka, kateri se je udeležil veselice za koroške Slovence v Ljubljani. Piše nam namreč: „Veličastno! Nimate pojma. Škoda za zaspanega Zilana.“ Toraj toži se mu po lepi Zili in prav ima, če nas imenuje zaspane; tudi smo in bogve, če nam ne zapoje poprej mrtvaški zvon, kakor da se zdramimo!

Slovenska duša.

Dolina pri Trstu. 21. junija 1906. Hvala Bogu, do danes se je prijavilo toliko naročnikov, da bo mogel izhajati moj časopis „Domači zdravnik“ od 10. julija redno mesečno po enkrat v zvezkih od 16 strani. Sprejemam tudi oglase za platnice po nizki ceni. Prvo številko razpošiljam vsakemu, ki jo zahteva na ogled. Cena je samo 2 kroni za celo leto. Prosim moje pristaše, da me podpirajo. Zdravo telo najboljša telo. Naše zdravšče se bo odprlo sredi julija t. l. Tukaj je tako krasno, kakor malo kje na svetu. Morski zrak, planinski zrak, sadje, grozdje in naša domovina. Imamo že sedaj gostov iz Ogrskega, Sedmograškega itd., ki se začasno polivajo v moji hiši. J. Okič, ravnatelj.

Mikroorganizmi akutnega in kroničnega črevesnega katara, ki jim dajo beljakovine kravjega mleka izvrstno redilno podlago, dobe s Kufek-e-jevo otroško moko — kuhano na vodi — in z izločitvijo mleka iz živila slabo redilno podlago, na kateri ne morejo uspevati. Nena-vadno vretje v črevesju in bruhanje preneha in tudi telesno čiščenje se izboljša. Kufek-e-jeva otroška moka je prebavna tako lahko, da jo dobro prebavi in vsrka tudi obolen želodčno-črevesni kanal. Tudi ima ta moka lastnost, da za-ostalo slast vnovič vzbudi.

V korist koroškim Slovincem!

Pod tem naslovom se je vršila v nedeljo 24. jun. v središču Slovenije, beli Ljubljani, slavnost, katera bo ostala koroškim Slovincem, ki se niso bali truda in stroškov in so pohiteli med svoje kranjske brate, gotovo v neizbrisnem spominu. Okrog osemdeset koroških Slovencev se je udeležilo slavnosti. Večina njih se je pripeljala v Ljubljano s popoldanskim vlakom, nekaj pa jih je že prišlo z dopoldanskim. Le-ti so se potem ob sprejemu združili z onimi, ki so prispeli popoldne, da je bilo pri skupnem nastopu vendarle število koroških udeležnikov slavnosti, ako se upoštevajo naše razmere, dolga pot in veliki stroški, povoljno.

Slavnost v korist koroškim Slovincem je priredil ljubljanski „Sokol“, a glede dosege namena veselice, gmotno podpreti naše velevažno društvo „Drava“, so ljubljanske dame v resnici prve, katerim smo koroški Slovenci dolžni svojo zahvalo, kajti le-te se niso bale truda in sitnosti ter so s svojo požrtvovalnostjo gotovo dosegle, da bo dobila „Drava“ za naše razmere prav lepo gmotno podporo. Naj torej izrečemo že tu v prvi vrsti narodnim damam, gospem in gospicam ljubljanskim, ki so delale in se trudile za nas, svojo najprisrčnejšo zahvalo. Ravno tako pa tudi slavnemu „Sokolu“ ljubljanskemu, pod katerega okriljem se je vršila slavnost, in vsem drugim činiteljem, ki so vsak svoje storili v dosego skupnega namena. Končno naj izrazimo svojo zahvalo tudi vsemu narodnemu občinstvu ljubljanskemu, ki je z velikansko udeležbo zagotovilo celi slavnosti najlepši uspeh.

Ob progji po Gorenjskem so slovenske zastave pozdravljale koroške Slovence, in na nekaterih postajah so bili sprejemi in pozdravi res prav bratovski. Omenimo naj pozdrave v Kranjski gori, na Jesenicah, Lescah, Radovljici, pred vsemi pa v Kranju, kjer je Sokol z godbo in veliko množico drugega občinstva pozdravil koroške Slovence in jim priredil res prav prisrčen sprejem.

Ko je prispel popoldanski vlak na južni kolodvor v Ljubljani, so bili vsi kolodvorski prostori natlačeni občinstva, ki je pričakovalo prihoda koroških Slovencev. Ljubljanski „Sokol“ je kot častna straža v dolgih vrstah stal ob sprejemnem prostoru, in ko so izstopili koroški Slovenci, je zaigrala godba sokolsko koračnico in občinstvo je sprejelo koroške Slovence z burnimi živio-klici. Nato nas je pozdravil na čelu občinskega sveta ljubljanskega gospod župan Ivan Hribar s temi-le presrčnimi besedami:

„Bratje in sestre, prihajate iz dežele, v kateri je takorekoč tekla zibel slovenskega naroda; na Gosposvetskem polju so si naši pradedje izbirali svoje slovenske vojvode, ki so branili rodno zemljo pred tujim navalom in svetovali narodu, kako naj zastopa svoje pravice. Nemški naval je Slovincem odvzel marsikaj, vendar najlepši del Koroške je še v slovenskih rokah. Prihajate med nas, mili bratje in sestre, da si naberete

med nami novih moči in pomoči za svoj gigantski narodni boj. Ljubljana kot prestolnica slovenskega naroda vam bo prihajala vedno rada na pomoč. Želim, da nesete s seboj najlepše spomine domov. V imenu občinskega sveta ljubljanskega vas še enkrat najiskrenejše pozdravim in vam kličem: „Dobrodošli!“

V imenu ljubljanskega „Sokola“ je nato govoril njegov starosta g. dr. Viktor Murnik, ki je poudarjal, da je ljubljanski „Sokol“ doživel že marsikak vesel in lep dan, a toliko veselje ga še ni navdajalo kakor sedaj, ko pozdravlja zatirane koroške Slovence. V nadi, da se bodo tudi tužne koroške razmere zboljšale, kliče v imenu „Sokola“ koroškim Slovincem svoj „Na zdar!“

V imenu ljubljanskih pevskih društev pozdravlja koncertni vodja g. Matej Hubad prispele koroške pevce ter poudarja, da je to prvič, da ima Ljubljana priliko pozdravljati dve pevski društvi iz slovenske Koroške. Ko bode odprta pot s Kranjske na Koroško, tedaj si bodo slovenski pevci šteli v svojo dolžnost s slovensko pesmijo priti buditi narodno zavest v slovenski Koroški.

V imenu koroških Slovencev se je zahvalil za sprejem g. Ekar, ki je poudarjal, da se zahvaljuje v imenu vodstva koroških Slovencev slovenskim bratom za veličastni sprejem, upajoč, da bo sedaj, ko so koroški Slovenci spoznali, da jim je pri svojih bratih onstran Karavank zagotovljena tudi dejanska podpora, lažje bojevati trdi boj za obstanek. Slavnost bo imela za koroške Slovence gotovo lep uspeh in narodno navdušenje, katerega se bodo koroški udeleženci navzeli ob tej priliki, bo obrodilo gotovo pozneje doma dober sad. Zato pač najprisrčnejša zahvala vsem, ki s svojim sodelovanjem pomagajo reševati slovenstvo na Koroškem.

Nato se je razvrstil sprevod po mestu. Na čelu je korakala godba, za njo „Sokol“ in potem spremljani po mestnih občinskih odbornikih in Sokolih koroški Slovenci. Pred Prešernovim spomenikom je šentjakobska „Rožica“ zapela pesem „Bratje v kolo se vstopimo“ in potem pa pevski zbor beljaškega slovenskega omizja „Luna sije“. Koroški Slovenci so položili na spomenik Prešernov venec s slovenskimi trakovi. Marijin trg je bil poln občinstva, ki je navdušeno pozdravljalo koroške Slovence. Po ulicah, kjer je korakal sprevod, so bile razobešene zastave in narodne dame so obsipale koroške Slovence s cveticami. Od Prešernovega spomenika je krenil sprevod na slavnostni prostor na dirkališču, katero je bilo vse okrašeno z zastavami. Vse, česar si je človek pozelel, je bilo na razpolago v raznih paviljonih, katerih je bilo vseh skupaj 16. Točilo se je vino, pivo, bakarska vodica, šampanjec, jedila mrzla in gorka, pečeni jančki in to in ono, in povsod so narodne dame ljubljanske stregle gostom res požrtvovalno. In česar ne smemo pozabiti poudariti, cene so bile zmerne. Tu ni bilo nikakega odiranja, tu se ni nič „puščalo“, kakor je sedaj pri nas v Celovcu navada.

Za koroške Slovence in lahko trdimo, da tudi za vse drugo občinstvo, je bil najzanimivejši nastop telovadcev. Naš namen ni kritikovati, poudarjamo le, da je bil pogled na vrste krepkih telovadcev posebno za nas, ki doma nimamo nikdar prilike, videti kaj takega, naravnost očarujoč. Slišal si le besede: Ko bi pri nas naši ljudje videli kaj takega, ko bi bilo pri nas kaj takega mogoče, kako bi se navdušilo naše ljudstvo! In res, „Sokole“ čaka na Koroškem še velika, lepa naloga. To smo izpoznali ob pogledu na telovadske vrste in burno odobravaljoče tisoče občinstva.

Pevska društva ljubljanska so pod vodstvom koncertnega vodje g. Hubada zapela dva krasna zbora. Tudi koroški pevci so zapeli dve pesmi. Medtem so zagoreli bengalični ognji, rakete so švigale v zrak, občinstvo se je zabavalo brez konca in kraja. Koroški Slovenci so imeli zasedene tri dolge mize. Po petju so se vrstili govori; v daljšem govoru se je zahvaljeval predsednik društva „Drava“ iz Beljaka, g. Hochmüller, prirediteljem slavnosti za njihov trud ter res natančno in krepko orisal naše razmere. Nato se je vrstila pesem za pesmijo in občinstvo se ni moglo načuditi lepoti koroških slovenskih narodnih pesmi in krepkim glasovom naših pevcev. Nastopili so zopet „Sokoli“ k rajalnim vajam. Pogled na četo z rdečimi in belimi lampijoni v vedno menjajočih se oblikah je moral vsakega očarati. Burno ploskanje in živio-klici so bili dokaz, da so bile vaje res nekaj nenavadno lepega. Po „Sokolskem“ nastopu se je razvila vsestranska zabava. Kdor je hotel v veseli družbi popiti kozarec vina ali piva, je šel k temu ali onemu paviljonu, kdor je hotel plesati, mu je bilo plesišče na razpolago, kdor si je hotel podpreti želodec, je stopil tja, kjer so pekli jančke, ali k paviljonu z jestvinami, tobakarna, kavarna, za posebno navdušene šam-

panjski paviljon, za male in velike otroke vrtljak, strelisce itd. itd., vse se je nudilo tukaj. Povsod veselje, povsod radost, povsod navdušenje. Veselica je trajala do ranega jutra in prav gotovo je, da bo imela tudi prav lep gmotni uspeh, o katerem bomo poročali tedaj, ko bode veselni odbor zaključil račun.

Poročilo o slavnosti pa naj zaključimo s ponovno zahvalo vsem dobročiniteljem slovenskega naroda na Koroškem, ki so ob tej priliki vsak po svoje pripomogli do tako sijajnega uspeha. Društvo „Drava“ je v resnici tolikega truda vredno, in dohodki te veselice bodo društvu zagotovili bodočnost, s čimur bo slovenskemu narodu na Koroškem mnogo pomagano. Bodočnost slovenske mladine je bodočnost slovenskega naroda! Bog daj, da bi bila po prizadevanju „Drave“ bodočnost res naša!

Sprejem v Marijanišče.

Dijaki, ki žele priti v Marijanišče, naj vpošljejo svoje prošnje do 17. julija t. l. po župnem uradu na vodstvo Marijanišča v Celovcu (Velikova cesta št. 18). Do tistega dne se morajo prosilci tudi osebno ravnateljstvu predstaviti.

Prošnji se mora pridejati: 1. krstni list, 2. spričevalo o stavljenih osepnicah, 3. zdravniško spričevalo (brez koleka); 4. Izjava staršev ali varuha, da so volje gojenca posvetiti duhovskemu stanu, da ga bodo v tem namenu podpirali in plačevali redno letno svoto 300 kron za vzdrževanje; 5. kdor te svote ne more plačati, naj priloži uradni izkaz svojega premoženja in ponudi donesek, ki bi ga bil volje dati. Vzprejemna komisija bo potem donesek določila in ga v sprejemnem dekretu prosilcu naznanila. Vrhutega je treba za Marijaniško knjižnico plačati na leto 2 kroni. Kdor se hoče učiti godbe (ali na glasovirju ali goslanja), ima mesečno plačati še 2 ali 3 krone.

Fantje, ki vstopijo v 1. gimnazijski razred, morajo popred napraviti sprejemno izkušnjo na javni gimnaziji. Vodstvo c. kr. gimnazije v Celovcu bo dotične zapisavalo dne 16. in 17. julija, izkušnje pa se vršijo dne 17. in 18. julija (začetek ob 9. uri).

Splošni pogoji za sprejem:

1. Prosilci morajo biti po določbah sv. cerkvenega zbora tridentinskega zakonski otroci.
2. Morajo biti Korošci: ali na Koroškem rojeni, ali pa morajo vsaj na Koroškem stanovati.
3. Morajo biti v starosti od 10 do 13 let.
4. Zdravniško spričevalo mora jih potrditi kot zdrave: zlasti na prsih, pljučih, očeh in na posluhu.
5. Nравstveno ne smejo biti pokvarjeni in morajo biti zmožni za uk.
6. Fantje morajo imeti določni namen, postati duhovniki in službovati v krški škofiji.
7. Sprejeti gojenec se mora ukloniti pravilom zavoda in hišnemu redu v vseh točkah.
8. Vsakemu se na sprejemnem listu naznani, kaj ima prinesiti s seboj v zavod: obleke, perila in drugih potrebščin.

V Celovcu, dne 12. junija 1906.

Vodstvo Marijanišča.

Društveno gibanje.

Političen shod priredi „Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“ v nedeljo, dne 1. julija, ob štirih popoldne, pri Miklnu na Ročici, občina Kotmaravas. Na sporedu sta govora deželnega poslanca g. Fr. Grafenauerja o deželnem zboru in g. dr. Brejca o političnem položaju v deželi in državi.

Shod slovenskih delavskih društev, celovškega, podljubelskega in podsinjevskega, se vrši v nedeljo dne 8. julija popoldne, pri Zeci v Kapli ob Dravi. Vse natančnejše prihodnjice.

Vabilo k občnemu zboru šentjakobske mlekarne, ki bode v nedeljo, dne 1. julija, ob 3. uri popoldne, v „Narodnem domu“ v Št. Jakobu v Rožu. Spored: 1. Nagovor načelnikov. 2. Tajnikovo poročilo. 3. Blagajnikovo poročilo. 4. Odobrenje letnega računa. 5. Razno. Načelstvo.

Vabilo. Podružnica sv. Cirila in Metoda za Velikovec in okolico priredi v nedeljo, dne 1. julija 1906, ob 3. uri popoldne, v gostilni pri Likebu v Št. Štefanu pri Velikovcu svoj letni občni zbor po sledečem sporedu: 1. Pozdrav predsednika. — 2. Govori o verski in narodni šoli. — 3. Volitev novega odbora. — 4. Volitev zastopnika za glavno skupščino. — 5. Pobiranje doneskov. — 6. Slučajni govori in nasveti. Po shodu prosta zabava s petjem in tamburanjem, pri kateri bodo sodelovali člani celovškega tamburaškega društva „Bisernica“. K obilni udeležbi vabi vse zavedne Slovence in Slovenke odbor.

Akad. tehn. društvo „Tabor“ v Gradcu priredi dne 4. julija t. l., ob 8. uri zvečer, v restavraciji „Stadt Neugraz“ slavnosten večer v čast slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda ter vabi s tem vse graške Slovence k mnogobrojni udeležbi. Posebna vabila se ne bodo razpošiljala. Odbor.

Slov. akad. društvo „Slovenija“ na Dunaju priredi dne 28. t. m., ob 8. uri zvečer, v restavraciji Schwarz (Matalony), VIII., Landesgerichtsstrasse, svoj četrtletniški večer. Slovanski prijatelji društva dobro došli! Odbor.

Vabilo k Ciril - Metodovi slavnosti

katera se

povodom godu slovanskih apostolov
sv. Cirila in Metoda

priredi

v „Narodni šoli“ družbe sv. Cirila in Metoda

v Št. Rupertu pri Velikovcu

v sredo dne 4. julija 1906, ob 2. uri popoldne.

Spored:

1. Pesem v čast sv. Cirila in Metodu.
2. Deklamacija: „Slovan“ (Gregor Krasnik).
3. Kosi-jeva spevoigra: „Pomlad in poletje“.
4. Igra: „Kraljica po milosti božji“, zložil Pajler, predstavljajo dekleta.
5. Venec narodnih pesmi.

To je slika
Lize Pavel p. d. Otovčeve
iz Dolinčic pri Rožeku

ki je dne 2. maja t. l. zginila z doma in se do slej ni zopet povrnila. Bolehala je nekoliko časa na umu in je mogoče, da je šla v svoji zmedenosti celo v Dravo. Bila je opravljena v praznično obleko; spoznati jo je pa tudi po tem, ker ima na levi roki odtrgana oba srednja prsta.

Kdor jo dobi živo, tistemu izplača podpisani njen brat 100 kron, za mrtvopa 20 kron nagrade.

Jožef Pavel p. d. Rutar,

posestnik v Dolinčicah, pošta Rožek na Koroškem.

Tisoči priznanj potrjujejo
da najboljše in najcenejše dobavlja
cerkvene paramente in oprave

neprekosno že 95 let stara tvrdka

Josip Neškudla

e. in kr. dvorni dobavitelj in tvorničar

Jablone nad Orlicí, št. 86, pošta istotam, Češko.

Prosi se natančnega naslova.

Ilustrovani ceniki, proračuni, izberki poštne prosto.

Kdor ljubi kakao in šokolado, temu bodi priporočen:

Ivana Hoffa

Kandol-Kakao

ki ima najmanj tlače v sebi, je torej najlaže prebaven, ne povzroča nikoli zaprtosti in je ob najboljšem okusu izredno poceni.

Pristen samo s imenom
Ivan Hoff
in s levo varstveno znamko.

Zavoji po 1/4 kg 90 vinarjev
1/2 „ 50 „
Dobiva se povsod.

Važno pojasnilo.

Pogosto se je že govorilo na tem mestu o mnogih izbornih lastnostih, po katerih se znana R. Kufeke-jeva otroška moka po soglasni sodbi zdravnikov vsega sveta odlikuje prav izborno pred mnogimi drugimi izdelki, ki baje tudi služijo prehrani otrok. Obenem je pa večkrat med ob-

činstvom razširjeno docela napačno mnenje, da je Kufeke-jeva otroška moka primerna samo za bolne otroke. Zatorej naj bo s tem pojasnjeno, da je Kufeke-jeva otroška moka tudi za popolnoma zdrave dojenčke izborna živilo, ki naj se jim daje osobito takrat, če jih mati ne more dojit sama. Zaradi odlično dobrih lastnosti, ki se bo o priliki o njih tu še natančneje govorilo in na kar naj bodo

vse mlade matere opozorjene še posebej, je Kufeke-jeva otroška moka nekako varstvo proti vsakovrstnim boleznim, osobito pa proti obolestim črevesa, da bi starši ne smeli opustiti, posvetovavši se z zdravnikom, svojemu ljubljenu dajati Kufeke-jeve moke. Nizka cena tega preizkušenega živila za otroke to tudi vsakomur omogočuje.

Kupujte narodni kolek!

Slovenci, zahtevajte povsod ter rabite samo vžigalice in svinčnike družbe sv. Cirila in Metoda!

V Celovcu dobijo se vžigalice in svinčniki „družbe sv. Cirila in Metoda“ v trafiki gospé Izop, kosarske ulice številka 7.

Proda se kajža

pri Matieu v Temarivasi pri Lipi nad Vrbo, katera ima 7 birnjev zemljišča in 3 johe gozda. Kajža je v dobrem stanu, s tremi izbami, shrambo, kuhinjo in kletjo. V hlevu je prostora za dve kravi. Cena 4400 kron. Več pove **Janez Ček**, čevljarski mojster na Bregu, pošta Rožek na Koroškem.

Tvrška G. Tönnies stavbeno podjetje

Ljubljana, Kranjsko

sprejme takoj v stalno delo

30 zidarjev z dnevno plačo K 3.— do K 4.— in 30 delavcev z dnevno plačo K 2.— do K 2.60

Odda se**služba organista in cerkovnika**

v Javorju, pošta Črna, Koroško. Plača večinoma v kolekturi. Služba se lahko nastopi takoj. Prednost imajo rokodelci.

Pristno, prav okusno vino

iz mariborske in ljutomerske okolice — letnik 1905 — prodaja v manjši in večji kvantiteti

Franz Moravec,

stolni župnik v Mariboru.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je **Thierryjev balsam**

le z zeleno znamko z nuno.

Starostalen neprekosljen zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulčesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3.60 franko razpošilja le proti predplačilu ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaski Slatini.

Knjižico s tisočimi zahvalnimi pismom zastoj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Za gotovo plačo in provizijo

sprejme

akviziterje in krajevne zastopnike

dobro vpeljana zavarovalna družba proti požaru, za življenje in proti nezgodam. Pripravno za **penzioniste in privatne uradnike**. Poudarje upravnistvu lista.

Važno za trgovce z lesom!

V založbi Antona Turk-a v Ljubljani, Dunajska cesta št. 7., se dobijo: **Nova kubična knjiga na novo metersko mero**, obsega okrogel, tesan les, žagance, plohe in remeljne. 200 strani. Cena vezani 5 kron. **Kubična knjiga na staro mero**, obsega okrogel, tesan les in hlode. Računano od 1 do 500 komadov. Cena v platno vezana 2 K 50 vin. **Kubična računica na staro mero**, samo za trame. Mehko vezana. Pošilja se le proti predplačilu ali na povzetje.

Zelodčne kapljice (z varstveno znamko sv. Marka).

500 let je stara lekarna, v kateri se izdelujejo po izkušenem zdravniškem receptu zelodčne kapljice (z varstveno znamko sv. Marka). Te zelodčne kapljice, ki so izgotovljene po receptu, ki ga mi je dal zdravnik na razpolago, so se izborno obnesle zavzdrževanje zdravja, ker je dokazano, da je

Postavno zavarovano.

nervoznost, bledičnost, nespečnost, migrena, glavobol vedno le posledica slabe prebave, in vsled tega pomanjkljive tvoritve krvi. Kapljice izborno učinkujejo pri prehladi želodca, želodčni slabosti, slabi prebavi in ž njo zvezanem telesnem zaporu in breztečnosti.

Izpis iz skoraj vsak dan mi prostovoljno priposlanih zahvalnih pisem:

Z Vašimi zelodčnimi kapljicami sem zelo zadovoljen, ker so ozdravile mojo hčer dolgoletne bledičnosti. Prosim, pošljite mi za 8 kron še 2 tucata. Z odličnim spoštovanjem **HENRIK KUBRICHT**, krajevni sodnik v Radenburgu. — Vaše zelodčne kapljice so moji ženi čudovito pomagale proti želodčni bolezni. Pošljite mi zopet 12 stekleničic. **JOSIP SCHNEIDER**, hišni posestnik na Dunaju, Videnska glavna cesta.

Zelodčne kapljice se pošiljajo:

1 tucat za K 4.—, 3 tucati za K 11.—, 5 tucatov za K 17.—,

franko zavoj prosta pošiljka, ako se znesek prej vpošlje ali po poštne povzetju. Razpošilja edino le **mestna lekarna v Zagrebu**, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

je varstvena znamka za **ceres-jedilno mast** (iz kokosovih orehov)

in **ceres-sadne soke**.

Gospodinja, ki hoče skrbeti za zdravje svojih, rabi ceres-jedilno mast pri praženju, pečenju in kuhi ter postavi kot pijačo ceres-sadne soke na mizo.

Tvornica hranil „Ceres“, Aussig.

Izdelovanje je pod kemično kontrolo po c. kr. ministrstvu, no tranjih zadev potrjenega preiskovalnega zavoda za živila, Dunaj, IX., Spitalska ulica 13.

Kupci ceres-jedilne masti imajo pravico, blago v izvornem zavoju dati brez stroškov preiskati v tem zavodu.

Hotel „Balkan“ Trst.

Kavarna in restavracija

Nova zgradba, 70 elegantnih sob, lift, električna razsvetljava, kopelji. — Cene zmerne. **Počakaj & Kögl.**

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promete izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitniške kavelje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Piljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vložni denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.